

Dagbog over indiensturen med Den Danske Hjælpefond

Torsdag 29.01.15 18³⁰ Afrejse fra Billund

Vi fløj over Amsterdam og Abu Dhabi til Chennai

[Foto: mirage-photo](#)

Fredag 30.01.15 16²⁰ Ankomst i Chennai (Madras)

Chennai ligger ved Den Bengalske Bugt, har 8mio indbyggere og er hovedstaden i staten Tamil Nadu, hovedsprog: Tamil.

Inden vi kunne passere paskontrollen skulle vi udfylde et skema vedr. ebola virus og et for endnu en gang at oplyse hvem vi var, der blev også taget et foto. Uden for ventede Robert Franklin, vores ankermand under hele opholdet, han medbragte minibus og chauffør. Vi kørte, i den vanvittige trafik til Hotel Ibis Chennai Sipcot. Det var et fint hotel, vi spiste aftensmad. Holdet var allerede rystet godt sammen. De fleste gik ret hurtigt i seng for at være friske til næste morgen hvor vi skulle op kl.5.

Lørdag 31.01.15 Afrejse til Chennai og Nuzvid

Vi skulle med toget fra Egmore banegården, en af de mange banegårde i Chennai, for at køre de 400km mod nord til Vijayawada (1million indb.). Robert, uden hvem vi ikke ville ha nået meget under vort ophold, var en forsigtig planlægger der lagde vægt på at være i god tid. Vi kom dog ikke af sted så tidligt som planlagt (indian time) måske var det den Robert tog højde for. Vi spiste ikke morgenmad på hotellet men på vej til stationen i et stort spisehus. Her fik vi for første gang indisk mad, den smagte udmærket og vi tror da nok at den var sund. Serveringsdamerne, dem var der mange af, blev lidt fjantede og gik med damerne ud på toilettet for at høre nærmere om hvem de var.

Da vi var i god tid og toget en time forsinket, fik vi et par timer på den flotte banegård fra kolonitiden. Her var fyldt med mennesker, rejsende, handlende, mænd der slæbte af sted med varer og dybt nede på banelegemet gik et par kasteløse kvinder og spulede toiletaffald gennem en lang rist, toiletterne benyttes også under ophold på stationen.

Vores tog var et ”Super Eksprestog”, d.v.s. der var få stop undervejs, turen tog otte timer. Toget var slidt og godt fyldt op, det kneb med plads til bagagen. Sæderne kunne ændres til sove på, det valgte de fleste indere. Med jævne mellemrum kom handlende forbi og tilbød drikkeligt og spiseligt.

Toget, der var et el-tog kørte til tider ret hurtigt.

Jernbanen løber ca. 20km fra kysten langs Den Bengalske Bugt og går gennem et meget frugtbart landbrugsområde, vi så marker med ris, majs, sukkerrør, jasmin og bananplantager. Der var vandreservoarer til overrisling. Som mange andre ulande er Indien stærkt plaget af affald der ikke rådner, mest plastic, toget bidrog også idet man simpelt hen hældte skidt ud gennem en lem. Kort før stationen i Vijayawada krydsede vi Krishnafloden, flodlejet var meget bredt men der var kun lidt vand.

I Vijayawada ventede manden der skulle være vores chauffør for de næste otte dage, med sin minibus for at køre os de ca. 30km til Nuzvid. Han kørte i udpræget indisk stil, d.v.d. offensivt og med brug af hornet der var totonet, ikke bundet af færdselsregler, her gælder det muligens kunst i trafikken. Vejene var som regel overfyldte med køretøjer i alle størrelser, fra lastbiler til motorcykler med en hel familie, få cykler, en del fodgængere. Hertil kommer køer der klarer trafikken fint. Styrthjelme ses sjældent. Brug af hornet tages ikke ilde op, tvært imod står der bag på mange køretøjer ”Sound your horn”. Vores chauffør viste sig at være et rent geni til at køre bil, men en lidt lavere fart kunne ha øget sikkerhedsmarginen. Gennemsnitshastigheden er trods kørestilen ikke høj, dertil er trafikken alt for tæt og kaotisk. Vi kørte først til Robert Franklins kontor der ligger i et hus med plads som i et normalt dansk parcelhus. Her mødte vi Roberts kone Sisily, modtagelsen var hjertelig og munter. Vi blev beværtede med et meget flot aftensmåltid, Værterne

vidste ikke alt de gode de skulle gøre. Pia Elkjær og en af sponsorerne blev indlogeret her, resten blev kørt til vores hotel et andet sted i byen.

Søndag 01.02.15 Mødes med børnene, se Nuzvid

Det var dagen hvor de fleste af os skulle mød vores sponsorbarn. En del af børnene boede i Nuzvid eller i overkommelig transportafstand fra byen. Det var også de store følelsers dag, især for de børn

og sponsorer der ikke tidligere havde mødtes.

Da de fleste af børnene var ankommet gik vi en tur i byen der har ca. 50000 indbyggere. Vi blev inviteret ind i tre af børnenes hjem. Man følte sig lidt som på frilandsmuseet, ét rum, åbent op til palmetaget, alle steder rent og ryddeligt.

Helt slående var den hjertelighed vi overalt blev mødt med. Vi spurgte til familiernes levevilkår og måde at overleve på. Et stort problem for de i forvejen fattige mennesker er sygdom, invalidering og død af en eller begge forsørgere. Der sker mange grimme uheld i trafikken og på arbejdspladserne. Nogen hospitalsbehandling og lægehjælp kan man få men vi er i en anden verden end Danmark. Invalidepension fås normalt ikke.

Vi kom også forbi Palle Prasads hus og mødte hans kone. En af pigerne der studerede til sygeplejerske på METAS ADVENTIST COLLEGE, NUZVID viste os hospitalet. En ung kvindelig patient ønskede at vi skulle be for hende, gerne på dansk, det gjorde vi. De mennesker vi mødte var næsten alle Syvende dags Adventister og de var ikke ”firehjuls-kristne”. Derefter gik vi hen til de kvindelige sygeplejerskestuderendes hostel (kollegium), en smuk firelænget klosterlignende bygning der lukkede sig om en gård med søjlegang ved jorden og svalegang på første sal. I gården mødte vi straks en lille gruppe af hendes veninder. De var ualmindeligt søde, kvikke, muntre og udadvendte. Søndag er vaskedag og der hang vasketøj overalt. Vi blev vist rundt og så deres værelser hvor etagesengene optog det meste af pladsen. Deres materielle set beskedne liv mindede mig meget om min tid på kostskole sidst i halvtredserne og først i tresserne. Det afgørende er ikke luksus men gode lærere og kammerater samt et meningsfuldt mål med livet.

Det var tydeligt at i de hjem vi besøgte og på kollegiet var man i stand til at holde orden og vedligeholde bygningerne.

Da vi kom tilbage på kontoret var vores sponsorbarn Marthamma endelig kommet, hun havde taget sin mor med på den lange tur fra landsbyen. Det var første gang vi så hinanden, et meget glædeligt

møde. Marthamma viste sig at være en glad og munter pige, ifølge omgivelserne også meget dygtig. Moderen var også et varmt og sympatisk menneske, hun forstod noget engelsk men sagde ikke så meget. Det blev aftalt at vi skulle besøge hendes hjem 03.02.15.

Aftenen gik med spising og hygge i DAF's hus. Vi snakkede meget med to meget kvikke og søde drenge der kom hver aften for at hjælpe i huset.

Natten på hotelværelset stiller en over for valget mellem kold træk fra airconditionanlægget eller tung hede. Viften under loftet brugte vi til at hænge mosquitonetten op i.

Mandag 02.02.15 Besøg på: SDA School (og senere elevernes beboelse) og Metas Adventist College, begge i Nuzvid.

Efter Sisily's solide morgenmad gjaldt vort første besøg Higher Secondary School, Nuzvid, A.P. India der havde alle 12 trin. Skolegården var stor, omgivet af skolebygninger på tre sider og med et højt flot træ i midten. Det var første (men ikke sidste) gang vi oplevede en overstrømmende modtagelse fra lærere og elever, især de små klasser.

Der var morgensang og morgenbøn. På en høj platform eller terrasse foran hovedindgangen

optrådte nogle dygtige piger fra de ældste klasser med dans. Derefter blev vi gæster placeret på platformen. Vi fik en blomsterkrans om halsen. Alt imens rettede eleverne nede i skolegården ind på rækker, klasse for klasse, der var disciplin. Med den tunge blomsterkrans om halsen sad vi længe og lyttede til skolelederens tale. Der blev bedt en bøn og taknemmeligheden til DAF blev understreget mange gange. Vi blev fotograferet. Det skal lige understreges at kun en del af eleverne var DAF sponsorbørn.

Da vi forlod tribunen og kom ned i skolegården mødte vi sponsorbørnene som ikke var gået til time. Jeg ved ikke hvor mange der var, jeg skønner 50-100. De forventede at vi gav dem hånden. Det var en af de største glæder jeg har haft i mit liv, at tage de små menneskes hænder og blive mødt med en hengivenhed som jeg ikke ved hvorfor jeg har fortjent. Jeg kan kun håbe at ingen blev overset.

Til sidst var vi inde hos en førsteklasse. De sad ved lange borde, ikke skolepulte, skrev på små tavler og var lidt betuttede over besøget. Annette havde fået den gode ide at tage blå balloner med,

dem pustede vi op og fordelte. Det løsnede lidt op for smilene hos de små disciple og vi legede lidt med dem i frikvarteret.

Efter besøget på skolen gik vi over til kostskolepigernes beboelse hvor der var ottemands sovesale, de tjente også som opholdsrum. Der blev lavet mad over åben ild i gården. Her lå også en bygning hvor lærere og bl.a. Sisily og Robert boede.

Inden middag nåede vi at besøge lederen af Metas Adventist College på hans kontor i den ene af de to college bygninger. Pænt

byggeri med søjlegange og et lukket haveanlæg. Vi hørte at institutionen kunne bruge flere ressourcer. Lunch fik vi på vores hotel.

Om eftermiddagen var der et stort arrangement for ”The freshers”, d.v.s. nytilkomne studerende. Det foregik i et meget aflangt auditorium med skrånende gulv og et podie (en scene) som i et teater. Vi danskere slap ikke for at komme op på scenen for at blive hædret med blomsterkrans og en metalplade på stativ. På pladen var indgraveret navn og billede af den enkelte sponsor samt en tak for indsatsen. Pia sagde nogle velvalgte ord og så gav hun mikrofonen til mig. Hvad gør man så, de fik en sang fra de kolde lande og klappede vistnok. Så flyttede vi ned på første række og så det flotte show der blev opført. Til sidst blev ”The Freshers” kaldt op to og to, de præsenterede sig og dannede til sidst en stor halvcirkel. Til slut blev der bedt en bøn.

Efter ceremonien mødte vi uden for bygningen nogle ”gamle” sponsorbørn, bl.a. en pige Gunnar Larsen havde støttet, en storesøster til Aruna.

På kontoret var der aftensmad og muntert samvær.

Tirsdag 03.02.15 Kort besøg på VIJAY INSTITUTE OF MEDICAL SCIENCE (Ruth og Eriks sponsorpige) Besøg på S.D.A. High School, Ibrahimpatnam, besøg hjemme hos vores chauffør, hos Svends piges og Marthammas familie. Besøg på KONDAPALLI TOYS MAKING PLACE.

Selskabet forlod hotel og kontor i Nuzvid for at køre til Vijayawada hvor vi lige slog et smut forbi hotellet hvor vi skulle bo men checkede ikke ind da "taxameteret" så straks tæller.

Vi gjorde holdt ve VIJA INSTITUTE OF MEDICAL SCIENCE for at overbringe en hilsen fra Ruth og Erik Juhl, som ikke kom med på turen, til den pige de er sponsorer for. Vi blev inviteret inden for i et klasseværelse hvor undervisningen var i gang.

Dagens vigtigste besøg gjaldt IBRAHIM PATNAM kostskolen der har elever til og med tolvte klasse. Først

var vi på rektors kontor hvor vi hørte om skolen. Pia foreslog at der kunne spares penge ved at skolen ejede bøgerne og brugte dem flere år i træk. Det fik rektor til at tage en, efter vores opfattelse ret speciel lærebog frem. Den var temmelig tyk men indeholdt også alt stof i de forskellige fag

eleverne skulle op i til den afsluttende eksamen. Der var øvelser i form af spørgsmål med tilhørende svar bag i bogen. Teksten var et koncentrat af årets pensum. En meget handy bog når man snart skulle til eksamen men måske også et lidt skræmmende eksempel på at skolegang kan blive for eksamensfikseret. Bogen var gratis. Derimod kostede undervisningsmateriale for de ældre klasser ca. 1000 rupi om året. Bøgerne kunne dog, og blev i stor udstrækning genanvendt, f.eks. af yngre søskende.

I den store spisesal gentog ceremonien fra Nuzvid skolen sig, vi fik blomsterkrans, "monument", og stor hyldest med optræden.

Derefter spiste vi en meget dejlig frokost sammen med lærerne i en mindre spisesal.

Senere stod nogle af os uden for en af skolebygningerne og kiggede ind gennem døren til en klasse med små elever der havde engelsk. De lod til at være dygtige, undervisningen var som i Danmark i halvtredserne.

Pludselig stod der et par små søde disciple ved siden af os, de sku da ha en kuglepen, der gik vel 30 sek., så var der 50-100. Kampen om en pen var hård og beholdningen snart brugt op. Nogle måtte vi skuffe, det var nok ikke den rigtige måde at fordele gaverne på.

Første stop efter skolen var ved chaufførens hjem. Han boede pænt i en lille lejlighed, der var i alt seks lejligheder i huset. Han havde kone og to børn. Konen var kasteløs, derfor havde hans familie slået hånden af ham. Den ældste, en pige på to år var meget ked af det da han igen skulle køre.

Undervejs passerede vi nogle store landbrugsarealer ejet og drevet af ministeriet for vejbygning. Jorden langs Den Bengalske Bugt på østkysten af TAMIL NADU og ANDHRA PRADESH er meget frugtbar deltajord.

Næste stop var hos et af Svend Oluf Kjøllers sponsorbørn og hendes familie. De boede pænt og beskedent som det er normalt. *Vi lod Svend tilbage så han kunne hjælpe med risplantning, sukkerhøst og andet markarbejde!*

Næste mål var Lisbeths og mit sponsorbarn, Marthamma som lige er fyldt 19 år, har afsluttet tolvte klasse og er blevet optaget på et college for at studere til sygeplejerske. Vi kan kun sige at i Indien møder man mange søde, begavede og flittige piger. Marthamma præsenterede os for sin far og storesøster, moderen havde vi mødt og broderen var ikke tilstede. Storesøsteren, en lidt stilfærdig og smuk pige var lige blevet færdig med sin uddannelse som lærerinde, men havde svært ved at finde et arbejde. Der er stor akademikerarbejdsløshed i Indien! Faderen havde været ude for et uheld der havde givet ham men. Da uheldet skete måtte familien sælge deres lille jordlod for at betale medicinen. Meget hvilede på moderens skuldre og hun var også kun et spinkelt menneske men meget smilende og sympatisk. Hjemmet var nydeligt og gæstfriheden stor. Lidt væk stod en kvinde med en lille dreng på armen, han græd hjerteskræende og børn græder ellers ikke meget i Indien? Han var blevet forskrækket ved synet af de blege mennesker.

Marthamma viste os rundt i landsbyen, vi så kirken og skolen hvor hun havde gået de første tre år. Her sad eleverne på gulvet, rammerne var beskedne men motivationen stor. Man mærkede at hun har været glad for at gå i skole. Vi mødte en lidt ældre veninde som var uddannet sygeplejerske, hun kom fra nabohuset hvor der var lidt mere velstand, de havde køer og solgte mælk. Marthamma syntes vi skulle gå en lille tur, husene lå tæt, vi kom ud til en lidt større vej hvor der lå en lille købmandsbutik, 2-3m². Lidt længere henne ad vejen var 5-6 mand i gang med at læsse en lastbil med træstokke, ca. 4cm tykke og 2m lange. Lige som ved transport af sukkerrør skulle læsset være

højt og meget bredt, det blev kunstfærdigt opbygget. For 16 timers arbejde fik mændene 300 rupies, 33kr, det lyder ikke af meget men lønnen er ofte en del lavere. Træet skulle bruges til brændsel eller papirfremstilling.

Afskeden kunne ikke udskydes men vi lovede at skrive flittigt begge veje.

Vi skulle tilbage til IBRAHIMPATNAM, vores *daglejer* Svend blev samlet op på vejen, her fik vi billetter til at se en ”Cottage Workshop” lidt nordvest for Vijayawada. Det var et husflidsværksted hvor man i træ fremstillede traditionelt indisk legetøj. Fine autentiske ting som man kunne købe, det var der en del der gjorde.

På hotellet fik vi hurtigt checket ind. Det var et beskedent sted, her skulle vi ha fem overnatninger.

Vi spiste vegetarisk ude i byen.

Onsdag 04.02.15 Besøg i spedalskhedskoloni, GUDLAVALLERU ENGINEERING COLLEGE, på MACHILIPATNAM SDA SCHOOL og i fiskerlandsby. Efter aftensmaden, på indkøb i Vijayawadas pulserende handeleggader.

På vejen til Machilipatnam besøgte vi en lille enklave for spedalske. Her var tempoet ikke så hektisk, der var heller ikke nær så fyldt med mennesker som andre steder. Folk var venlige og rolige, en del af dem ville være i stand til at vende tilbage til det pulveriserende liv men foretrak som regel at blive i oasen.

Næste stop var GUDLAVALLERU ENGINEERING COLLEGE der havde til huse i nogle flotte bygninger, det omgivende parkanlæg var perfekt holdt. Beliggenheden på landet var valgt i overensstemmelse med ønsket om at give fattige menneskers børn en chance for at studere. Det akademiske niveau var ikke det allerhøjeste og det kneb med at finde firmaer der ville ha projektstuderende.

På MACHILIPATNAM SDA SCHOOL fik vi igen en overdådig velkomst. Som ved de andre varslede besøg havde man fået lavet en stor plakat med et

billede af alle otte danskere, under hvert billede var vore navne, det så næste ud som om vi var opstillet til kommunalvalg. Rektor havde nogle ønsker, bl.a. en minibus, der havde været et uheld med en af de trehjulede tuk-tuker, det var begrundelsen. Desuden skulle man bruge et stykke jord på 70yard², svare til 58,5m², pris

700000 rupies, svarer til 77778 kr, d.v.s. 1330 kr/m². En stolt pris i et land hvor man får syet en

kjole for 30 kr. Rektor var vist klar over at ønsket var urealistisk. Men helt grundlæggende er det ikke den slags formål DAF støtter.

Fra skolen kørte vi ned til fiskerlandsbyen der lå ved en mindre flod, med få km til udmundingen i havet. Floden var naturhavn for fiskerbådene, de var på størrelse med nordsøkuttere. Man var ved at bygge en ny båd, uden bedding, direkte på jorden. Der var en del små bygninger der indeholdt forskellige cervicefaciliteter lige som i en dansk fiskerihavn. Bådene tilhører et kooperativ.

Herfra kørte vi op til landsbyen hvor fiskerne boede. Husene var bygget af palmestammer og blade. For bedre at kunne klare regntiden var der anlagt betonveje mellem husene. En del huse manglede da der havde været en brand. Børn og voksne var søde og venlige, nemme at komme i snak med. Vi ville naturligvis gerne se havet så vi kørte ud til stranden, den var så bred som på Rømø. Sandet finkornet og uden sten, tæt på vandet blev sandet mørkt og fyldt med huller der fik en til at tro at her var mange sandorm men det var vist krabber. Et område tæt på land var indhegnet med pæle og tovværk, det skulle man holde sig inden for. Nogle af os soppede i Den Bengalske Bugt, *Leif den frygtløse* var ude at bade.

På vejen tilbage til Vijayawada besøgte vi en fortryllende sygeplejerske der havde været med til at underholde på skolen. Hun opførte sammen med 6-7 vakse og energiske børn en traditionel dans hvor hver danser holder to stokke i hænderne og slår dem dels mod hinanden, dels mod en af de andre danseres stokke. Den pige var et pædagogisk naturtalent. Hun havde været Utes sponsorbarn og boede nu hos sine forældre i et stort solidt hus. Hendes far var præst.

Efter aftensmaden var vi i byen for at købe eller bestille ting vi gerne ville købe. Damerne havde stof med som de havde fået foræret af Sisily og Robert, det sku der sys kjoler af på en systue. Spændende at komme indenfor på denne arbejdsplads, her så man forklaringen på at mangt og meget ikke længere bliver fremstillet i Danmark. 40 kr for at sy en kjole.

Torsdag 05.02.15 Modtagelse på AVANIGADDA SDA HIGH SCHOOL, besøge Ingers og Utes sponsorbarn og se fiskerleje ved Krishna floden.

Som dagen i forvejen kørte vi først mod syd, på østsiden af Krishnafloden, tæt på dens udløb hvor den er meget bred. Avanigadda ligger lidt op ad floden.

Ved ankomsten til skolen fik vi en fornem velkomst med trommeslagning og sang. Da vi var nået lige inden for skolens port gjorde vi holdt for at deltage i en lille ceremoni. Leif Molmer havde skænket en større sum der muliggjorde opførslen af

en ny klassefløj. For at markere det havde man fået lavet en tavle med hans navn samt en passende inskription. Byggeriet var endnu ikke gået i gang, det indiske bureaukrati maler langsomt og man skal ikke begynde på et projekt før tilladelsen foreligger, ellers gir det problemer.

Der var fin underholdning og hyldest til os. Selv om velkomsten og underholdningen lå tæt op ad det vi blev mødt med på de andre skoler skal man huske at det for elever og personale var en stor

begivenhed at få besøg af os. Vores udseende og mærkelige navne havde de indprentet sig fra de store plakater der var hængt op på alle skoler som vi besøgte. Det var tydeligt at inderne lægger meget vægt på det ceremonielle. Vi fik indtrykket af en velfungerende skole.

Fra skolen kørte ned til et fiskerleje ved Krishnafloden, ca. 10 km fra udløbet hvor floden er meget bred. Fiskerbådene her var åbne og betydeligt mindre end kutterne ved Machilipatnam. En psykisk syg kvinde sad halvnøgen under et tag, det virkede mærkeligt, hvordan hendes

livssituation var forstod vi ikke helt. Næste stop var en landsby hvor vi mødte Ingers sponsorbarn, en dreng på 12år der ikke var så glad for at være hjemme. Hans mor var død og faderen havde giftet sig med en ung kvinde. Derfor ville han gerne være kostelev på skolen i Avanigadda, den ekstra

omkostning var Inger indstillet på at betale. Sidste stop var hos en af Utes sponsorbørn, en pige der nu var gift.

Fredag 06.02.15 Til Rajahmundry, besøg på SLAR VUDUMUDI E.M. SCHOOL, E.M.MANDAPETA SCHOOL

I dag gik turen ca. 120 km retning ØNØ mod Rajahmundry. Den sædvanlige flotte velkomst på Slar

Vudumi E.M. School. Børnene var ud af fattige daglejerfamilier, lærerne virkede sympatiske. På dette sted var prisniveauet lavere end tæt på Vijayawada så her kunne man hjælpe flere børn med de samme midler. Vi fik en flot frokost. Tæt på skolen lå et spinderi hvor fibrene (hårene) fra kokoskaller blev spundet til snore eller tynde tove.

Produktet var det samme som vi brugte hjemme (og formodentlig stadig bruger) til tækning af huse med tagrør i Danmark.

Om eftermiddagen kørte vi til Mandapeta E.M. School. Her

nåede velkomstceremonien nye højder. Der var

trommeslagning, raketaffyring og vi blev langsomt kørt det sidste stykke hen til skolen på en lille ballonpyntet ladvogn, blomsterbekranset. Vi blev igen underholdt med dans, noget de indiske børn gør meget ud af. Børnene havde fattige forældre men gjorde ikke indtryk af at være forsømte eller forhulede, hvilket var det generelle indtryk de steder vi besøgte.

Næste stop var et meget stort hospital og sygeplejer kollege: G.S.L. GENERAL HOSPITAL. Her mødte vi tilfældigvis en dreng som Sisily kendte. Der var enighed om at han var en der skulle have hjælp.

Til sidst var vi forbi en teknisk skole (der også rummede en E:M: School). Der er stort behov for at gi børn mulighed for at en solid håndværksmæssig uddannelse. Denne skole lod dog ikke til at opfylde de krav der bør stilles.

Efter en lang og anstrengende køretur i den vanvittige trafik var vi sent hjemme

Lørdag 07.02.2015 Udflugt til ø midt i Krishna floden, afhentning af købte varer.

Selskabet sov længe. Kl. 12 tog vi med færge ud til en ø (vistnok Guntur) midt på Krishna floden (hvor den løber gennem Vijayawada) for at slappe af efter de hektiske dage. Øen var, så nogenlunde, et fristed for forelskede par der gerne ville gå hånd i hånd, selv det er ikke uden problemer i Indien, kysseri blev straks stoppet af parkbetjenten hvis han så det.

Øen var efter indisk standard pæn og ryddelig men dog lidt slidt og nusset, frem for alt kunne man nyde roen. En gruppe studenter ville gerne ha os med på et billede, noget der skete flere gange under rejsen, vi var lidt eksotiske. Inden tilbageturen spiste vi godt på en luftig restaurant med udsigt over floden.

Da vi nåede hjem til hotellet ved femtiden var der bryllup overfor. Vi havde tidligere sneget os til at kigge lidt på forberedelserne. Nu gik vi derover igen og blev inviteret indenfor af en dame der ejede lokalerne. Hun forklarede at de var specielt indrettede til bryllupper, der var inviteret 400 gæster, men bryllupper kan være meget større, gæsterne kom ikke alle på en gang. I gården blev der lavet mad i gryder på ca. 100l, over åben ild. Man kom ind gennem en teltkorridor hvor der sad et meget højlydt orkester og herfra ind i den store sal der mindede om en biograf med sæder og en scene hvor brudeparret og forskellige nært tilknyttede personer var i færd med ceremonien. Vi fik anvist et sæde men blev dog ikke så længe, vi havde jo ingen gaver med.

Resten af dagen skulle bruges til at hente bestilte ting og måske gøre et par ekstra indkøb. Det skete på de særlige indkøbsgader hvor Sisily og Robert tog os med hen. Her som alle andre steder var de uundværlige. Prisniveauet var 5-10% af det danske. F.eks. et par briller med glidende overgang incl. Stel: 230 kr. Det var en stor oplevelse at besøge en kombineret systue og stofforretning. Der blev arbejdet længe og kl. 22 ventede hele personalet lydigt med at gå hjem så længe chefen ikke var gået. Ekspeditionen af kunderne tog tid da der var fire ”stationer” som skulle passeres inden man havde sine varer, lidt som i de sovjetiske varehuse.

Søndag 08.02.15 Togrejse fra Vijayawada til Chennai.

Var på stationen i god tid, syv timer senere var vi i Chennai, en time før beregnet. Checkede ind på Emerald Hotel.

Mandag 09.02.15 Turist i Chennai

Først var vi på MARINA BEACH, en meget bred strand som man bestræber sig på at gøre indbydende for turister. Det er ikke klogt at bade her p.g.a. stor forurening. Vi kørte mod syd og passerede for enden af M.B. et meget fattigt fiskerleje.

Inde i Chennai ligger St. Thomas Basilicaen hvor resterne af apostlen Thomas, som blev myrdet og senere helgenkåret, menes at ligge. Der var en del andre bygninger knyttet til kirken. Lidt specielt, måtte vi konstatere at det var det eneste sted på vores tur hvor der kunne købes postkort.

Næste mål var en krokodillefarm, den var desværre lukket.

Robert havde straks en anden ide, VBG Golden Beach, en forlystelsespark med bl.a. karruseller og et stort pariserhjul som vi prøvede. På denne hverdag var der næsten ingen gæster. Parken lå ud til kysten og vi var nede for at fornemme Den Bengalske Bugt. En åben motorbåd af den karakteristiske type hvor motoren sidder på bagtoften og akslen med propeller kan klappes op, sejlede med sine fem mand en flere km lang tur ud fra kysten, var de mon ude at fiske?

Vi gik tilbage til forlystelserne og spiste pandekager som vi så blive bagt på en stor gasopvarmet plade. Så var Robert forsvundet, Sisily sagde at han var ved at hjælpe fiskerne. Vi gik for anden gang ned til stranden og så at fiskerne var i gang med at trække våd. Nettet var blevet lagt ud af den førnævnte fiskerbåd. Det dannede et U med de to ender inde på stranden, omkring 20 mand trak i hver side. Det lå i luften at enhver gerne måtte trække med så jeg fandt en plads. Nettet gik stadig langt til havs, nogle hvide opdriftslegemer skimtedes langt ude. Der var blevet trukket længe da jeg kom og det føltes som om vi trak en time inden nettet var bjerget. Fangsten var ikke overvældende, næppe 100kg. Mest små fisk der til dels sad fast i det lange net, en lille rokke og så en stor flot fisk der kunne indbringe 3000 rupees. Fiskeriet foregik kooperativt. En gruppe kvinder pillede de små fisk som sad fast i maskerne fri. Andre ordnede det lange net som nu lå i to store bunker. Man må håbe at der for kooperativet var økonomi i fiskeriet.

Kl.23³⁰ var der afgang til lufthavnen, flyet gik Kl.4⁵⁰.